

Spreekbeurt Nederlands De verwende generatie van nu

Spreekbeurt door een scholier

1895 woorden

16 jaar geleden

★ 6,9

27 keer beoordeeld

Vak

Nederlands

-Spreekbeurt Nederlands-

De Verwende Generatie van NU

Anekdote

Er was eens... een prinsesje. Bij haar geboorte, die lekker thuis was, snorde de videocamera van haar bebakkebaarde vader, en pufte haar moeders zoals ze op zwangerschapsyoga geleerd had. Met haar 0,7 broertjes en zusjes hoefde ze niets te delen, want er was speelgoed voor tien. In het koninkrijk waar ze opgroeide was er nooit oorlog en de oliecrisis had ze net gemist. Af en toe gebeurde er wel iets, heel ver weg, maar daar merkte het prinsesje weinig van. Het Jeugdjournaal filterde voor haar het nieuws, en zo groeide ze op met het idee dat dierenleed het ergste was wat er in de wereld kon gebeuren.

Inleiding

Dit sprookje gaat niet over echte prinsessen, in de trant van Sissi, Diana óf Maxima, maar over de gelukkige baby's die na 1970 ter wereld kwamen. Voor die tijd had je, als in Nederland geboren kind, ook best kans om een zielige Assepoester te worden (en te blijven), of een stumperd uit Afke's tential. Maar toen de pil eenmaal gemeengoed was kwamen er alleen nog maar geplande kinderen ter wereld. De geboortecijfers zakten na 1970 als een plumpudding in elkaar. De kinderen die er toen geboren werden, waren dus kleine prinsjes en prinsesjes. Nu zijn ze twintigers. Exclusiever en verwender dan dertigers: eigenlijk generatiegenoten, maar toch een heel ander slag.

Middenstuk

De na-oorlogse generatie is ongetwijfeld één van de meest verwende ooit. Na WOII heeft zich de grootste welvaartsstijging uit de geschiedenis voorgedaan...

Om te beginnen was er veel meer geld voor de kinderen van de prinsessengeneratie, en veel meer aandacht. Opa en oma hadden jaren zitten wachten op dat anderhalve kleinkind, en overlaadden hun nakomelingen met cadeaus. Papa en mama hadden hun prinsenkinderen zo gepland dat er geld en tijd in overvloed waren. Op school werden deze prinsesjes almaar weer verteld dat ze overal goed in moesten zijn, want: een slimme meid is op haar toekomst voorbereid. Na schooltijd moest het prinsesje ook nog van alles: toneel op woensdag, jazzballet op vrijdagmiddag en hockeyen op zaterdag. En later natuurlijk naar

de disco, taxi papa komt om drie uur 's nachts voorrijden en winkelen, winkelen en nog eens winkelen. Dat zakgeld moest toch ergens aan op? Van puberteit was nauwelijks sprake. Hoe kun je rebelleren tegen ouders van wie alles mag?

Eenmaal in de twintig bleef het ouderlijk huis het ideale all-in hotel; waarom zou je ook in een studentenkamer van twee bij twee gaan wonen als je je eigen paleisje tot je beschikking hebt? De twintigers van nu blijven gerust een paar jaar thuis wonen en misschien koopt papa op een gegeven moment wel een fijne studio voor ze.

Qua scholing had de gemiddelde babyboomer het ook niet zwaar. Het studiehuis was nog niet gebouwd, dus ze konden nog lekker een pretpakketje kiezen. De mazzelaars sneakten er doorheen met een tempobeurs en ontvingen een OV-kaart.. Met de OV werden ze opeens een stuk mobieler; 's weekends ging je knus bij je ouders logeren en de grote steden werden ook opeens een stuk toegankelijker: zo kon je je gold-card door nog meer pin-gleufjes laten glijden, want shoppen was je lijfspreuk en bovendien de enige manier om al je teleurstellingen te verwerken.

Verder werden de belangrijkste sociale bezigheden doorzakken in de kroeg of interessant doen bij je onmiskenbare studentenclubje.

Onduidelijk blijft hoe deze mensen -nog zonder diploma- massaal uit de schoolbanken werden gerukt door werkgevers die hen de geweldigste banen aanboden.

"En ja, doe die lease-auto er ook maar bij".

Zich aan iemand binden zit er voor de prinsesjes helaas nog niet in. Daar zijn ze nog niet aan toe. De Prins op het Witte Paard is een sprookje waar ze na tweemaal Bridget Jones en zeventig afleveringen van Sex and The City heel hard om moeten lachen. De prinsesjes willen wel de lusten, maar niet de lasten van een relatie op zich nemen.

"Ik zit in de bijstand" is een zin die voor twintigers klinkt als iets uit een zielig sprookje. Iets van vroeger, de Middeleeuwen, of uit de jaren tachtig; toen alles nog grauw was en iedereen depressief naar moeilijke muziek zat te luisteren.

De twintigers verdienen bakken met geld, maar waar het blijft, is een andere vraag. Ze zien geld nog steeds als dat grappige ruilmiddel waarmee je voor jezelf mooie nieuwe laarzen, tell-sell artikelen en yogavideo's kunt kopen. Ze hebben medelijden met hun ouders, die overal jarenlang keihard voor hebben moeten werken. Nu is zelfontplooiing het motto. Vroeger was het vioolles of blokfluiten; nu gaan we naar poweryoga, paaldansen, of toch maar gewoon naar de psycholoog. Af en toe maken we een leuk reisje naar de Caribbean of gewoon eens naar Maleisie om bij te komen van onze burn-out.

En als je geld dan daadwerkelijk minder wordt, is er nog 1 troef voor later; met je 0,7 broertjes of zusjes hoef je immers je erfenis niet te delen.

(Nadelen van het prinsesjesbestaan)

Maar ook bij ons genietende prinsesje ligt er een erwt onder haar kingsize waterbed.

"Nee, niet 11 september"; iedereen zal zich deze dag nog lang heugen, maar het is slechts een moment in een langdurig proces van globalisering. Ook de recessie is niet de grootste angst van het hedendaagse prinsesje. Ook met een slechte economie heeft de maatschappij nog steeds hoog opgeleide vrouwen

nodig.

Dus het prinsesje hoeft niet bang te zijn dat ze straks haar zelfverdiende geld niet meer kan uitgeven aan Chanel-pakjes en Valentino-jurken. Misschien ligt het probleem juist wel bij al die design mantelpakjes, -waterkokers en -dvdspelers. Het prinsesje wil niet meer leven als een prinsesje. Verwend zijn is best moeilijk, want alles mag en alles kan. Alles is mogelijk, en overal is geld voor. En dan weet zelfs de -op-haar-toekomst-voorbereide- prinses het even niet meer. Het leven is geen uitdaging meer. Vroeger keek je uit naar de dag dat je overal geld voor had, dan kon je zoveel Lolo-ballen, Barbiepoppen en Pipi Langkousvideo's kopen als je wou!

Maar nu je die dag eenmaal hebt bereikt, is het opeens niet meer zo leuk. Er komen te veel complicaties in je zorgeloze leventje. De verwachtingen van de maatschappij worden te hoog: je mag je werk maar een paar jaar doen; je wilt wel kinderen, maar Wanneer? Waar? En vooral: met wie? Je wilt wel een man -dat verwacht immers iedereen van je-. Maar je wil wel dat die man perfect is, en ook weer niet te perfect, want dat staat weer gelijk aan saai. Hij moet bovendien een goede vader zijn.

Alleen dingen die perfect zijn worden geaccepteerd, met minder wordt geen genoegen genomen. Ze hebben niet geleerd dat het leven soms ook niet leuk kan zijn. Hun ongeluksdrempel is laag. Als er dan iets naars gebeurt, vallen ze in een gat. En dat maakt van veel gelukkige prinsessen jaloerse en ontevreden prinsessen.

Gevolg hiervan is dat teveel twintigers en dertigers in de WAO belanden ten gevolge van stress, een burn-out of rsi. Er is dus duidelijk iets aan de hand met onze ideale toekomstige leiders. Sommige beginnen schoon genoeg te krijgen van de perfecte idealen die er aan ze worden gesteld. Ze worden niet gelukkig van het vooruitzicht zich druk te moeten maken over salaris, secundaire arbeidsvoorwaarden, opbouw van je curriculum vitae en de waarde van je aandelen. Ze willen het huisje-boompje-beestje-ideaal zo ver mogelijk uitstellen. Hun leven mag niet in teken staan van hun baan. Vraag bijvoorbeeld een gemiddelde veertiger 'wie ben je?' en ze vertellen je welke baan ze hebben. Vraag je hen wat ze zouden willen in het leven, dan krijg je als antwoord datgene waar ze van af willen.

De verwerende generatie zal nog een probleem moeten zien op te lossen: ze zullen een stukje welvaart moeten inleveren omdat ze de rekening krijgen gepresenteerd die hun ouders hebben veroorzaakt. Hun ouders, geboren in de geboortegolf na de oorlog, zullen later namelijk allemaal tegelijk -gezellig- hun ouderdag gaan vieren. Deze rekening zal de verwerende generatie gepresenteerd krijgen. Ze zullen opeens relatief minder gaan verdienen omdat ze een groot deel van hun centjes moeten afstaan aan pa en ma die zich inmiddels achter de geraniums bevinden. Het is maar de vraag of het eigenbelang van de verwerende generatie hiertegen bestand is. Minder loon betekent ook minder motivatie om te werken en bovendien beduidend minder om te besteden. Ze moeten werken ter wille van de vergrijzing. Niet alleen de pensioenlasten stijgen drastisch; ook de staatsschuld neemt schrikbarende vormen aan. Deze is immers recht evenredig met de welvaart gestegen. De kosten van al deze overheidsuitgaven moeten via leningen worden overgedragen op de prinsessengeneratie! En zoals bekend hebben ze veel voor papa en mama over; maar om hun pensioentje te gaan bekostigen gaat toch iets te ver. Ze vinden het wekelijkse verplichte bezoekje al meer dan genoeg.

De overheid kan hier weinig aan doen, of ze moet al besluiten om de pensioenleeftijd nog hoger te maken of de uitkeringen minder te maken. Maar hiermee wordt het probleem alleen maar overgedragen op

anderen.

Er wordt zelfs beweerd dat de generatie van nu de grote veroorzaker is van de recessie die momenteel woedt. Het zou de nieuwe generatie ontbreken aan inzet, betrokkenheid en moraal. Het enige wat ze willen is geld, status en een mooie auto. De moderne generatie heeft geen doel meer, zoals de generatie na de oorlog dat had. Die moesten het land en de welvaart opbouwen. Die hadden een opdracht met elkaar. Welke opdracht hebben wij nou meegekregen? Irak platbombarderen met een handjevol granaten? Oorlog voeren lijkt belangrijker te zijn geworden als het verkrijgen van welvaart.

(wat is eraan te doen)

Om meer van deze generaties een halt toe te roepen moeten we het roer totaal omgooien.

In het moderne gezin zijn ouders en kinderen 'vrienden' geworden en onderhandelen zij over wat wel of niet mag, waarbij het kind een hele grote rol heeft. Hierdoor ontstaat egoïsme, egocentrisme en onverschilligheid. Het kind denkt dat 'ie alles kan en mag; er is hem immers nooit iets verboden. Kinderen moeten ten eerste leren omgaan met teleurstellingen. Ze moeten eerlijkheid en respect kunnen tonen. Ouders moeten meer verantwoordelijkheden nemen. Omdat het gezin het zo druk heeft met zijn anderhalve baan worden de kinderen vaak naar de crèche gestuurd. Later krijgt zelfs de school een opvoedingsfunctie. De opvoedingsfunctie wordt zo doorgeschoven op een andere instantie en deze kan deze taak nooit aan.

Ouders moeten meer verplichtingen worden gegeven wat betreft de opvoeding. Er zal meer materiaal moeten komen dat ze kan leren hoe ze hun kind moeten aanpakken. De school kan ook meehelpen het saamhorigheidsgevoel te versterken door iedereen in hetzelfde uniform te steken. Dit leidt ook niet zozeer tot zichtbare verschillen in kleding.

Hier is allemaal veel geld voor nodig, maar bijvoorbeeld een hogere kinderbijslag zal al veel bijdragen. De verwende generatie kan in elk geval niet op deze manier worden voortgezet. Het wordt tijd dat we lagere eisen aan onszelf gaan stellen en hogere aan het wij-gevoel.

SLOT

Er zitten dus niet alleen maar zonnige kanten aan het prinsesjesbestaan. De tralies van het gouden kooitje zijn erg sterk en de sleutel is ver te zoeken als je hem nodig hebt. Het is duidelijk dat ook de verwende generatie er weleens genoeg van krijgt; Al die maatschappelijke verplichtingen van tegenwoordig.. Bovendien hebben ze nog grote taken te vervullen in de toekomst. Ze zijn onze toekomstige leiders, verwend of niet. We kunnen dan ook geen goed antwoord geven op de vraag of ons prinsesje nog lang en gelukkig leefde. Dat zou men haar over 60 jaar moeten vragen...